No. 28.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 6 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— De tijding van *Louis Philippe's* abdicatie arriveerde per telegraaf te Londen juist toen 't lagerhuis was vergaderd. Sir *Robert Peel* binnenkomende en naauwelijks zittende, ontving van den president een billet, waarop dat nieuws geschreven was. Geloovende dat het weinig belangrijks zou behelzen, speelde hij er eenige oogenblikken mede en sloeg er toen ter loops 't oog op. Hevig getroffen, ging hij haastig naar de lords *Russell* en *Palmerston*, hield met deze een druk gesprek en keerde daarna op zijne plaats terug.

— Zaturdag ll. zijn niet minder dan twintig buitengewone treinen van Dover naar Londen vertrokken, welke allen fransche vlugtelingen overbragten. Zondag waren de treinen wederom buitengewoon zwaar beladen. Men ziet er vele leden onder van de hooge fransche aristocratie en adel.

OMWENTELING IN FRANKRIJK.

(*Particuliere Correspondentie.*)

PARIJS, den 28. Februarij. Bewondering, inderdaad, verdient de Parijsche bevolking! Na zulke onstuimige, heftige beweging, volkomen orde en rust. Eenparig is de republiek aangenomen; alles treedt tot dezelve toe: de militaire magt, met deszelfs generalen aan het hoofd, de maarschalk *Bugeaud* zelf niet uitgezonderd; de marine, met hare admiralen; de regterlijke magt, de geestelijkheid, aangespoord door den bisschop van Parijs; terwijl men uit de departementen niet anders dan verklaringen van bijval verneemt. Wat ik allereerst meen te moeten aanvoeren als een bijzonder gunstig kenmerk dezer revolutie, het is de eerbied voor de godsdienst, welke zich op allerlei wijzen te kennen geeft. Bij de inname der Tuileriën, vond het volk een prachtig Christusbeeld in de kapel; het volk groette het. « Mijne vrienden," riep een leerling der Polytechnische school uit: « Zietdaar onzer aller Heer." Toen vatten eenige lieden het Christus-beeld op, en droegen het in de nabijgelegene Rochuskerk: onder het roepen van: « Burgers, den hoed af! groet den Heiland!" Al de kerken werden geëerbiedigd; hier en daar slechts werden ijzeren hekken tot wapentuig gebezigd; nevens de *Madeleine* werd een wachthuis afgebrand. Gisteren, Zondag, waren in gansch Parijs alle kerken geopend; er werden missen gelezen voor alle dooden. In de hoofdkerk ving pater *Lacordaire* de reeks zijner predicatiën aan. Alhoewel de Zondag een grooten toevloed van volk uit den omtrek naar Parijs had gelokt, heerschte allerwege op de straten de volkomenste orde. Men beschouwde de plaatsen des strijds en der (zeer overdrevene) verwoesting; in het *Palais-Royal* is niets beschadigd dan de koninklijke vertrekken, waar al de vensters stuk geslagen zijn en men onder dezelve eenige verbroken vazen, kagchels, enz. liggen ziet. Het meubilair is er meerendeels vernield, gelijk ook in de Tuileriën waar de kelders en keukens bijzonder hebben geleden; in de laatste zag men hoopen van gebroken porselein en keukentuig; de meeste vensters van het paleis zijn almede ingeslagen, maar overigens heeft er in de Tuileriën evenmin als in het *Palais Royal* verwoesting of brand plaats gehad. Bij de inname der Tuileriën heeft zich de Fransche geest terstond weder doen kennen: zoodra de kasten der koningin en der prinsessen opengebroken waren, zag men lieden uit het volk in satijnen en fluweelen mantels gedost en met allerlei hoofdsieraad getooid, de polka dansen. De koninklijke troon werd in jubel langs de *Boulevards* gevoerd en op de julijplaats verbrand. Diefstal wordt door het gewapende volk volstrekt niet geduld; toen een hunner eenige goudstukken vervreemden wilde, werd hij gegrepen en met geweerkolven doodgeslagen. Verscheidene anderen zijn, op diefstal betrapt, onmiddelijk gefusilleerd, zoodat er niet ijdel op de muren der Tuileriën geschreven staat: *Les voleurs sont punis de mort.* In het *Palais-Royal* lagen gisteren twee lijken ten toon gesteld, met een papier op de borst: *voleur.* Wijders hebben commissarissen van de provisoire regering geconstateerd dat er in de appartementen der Tuileriën geen voorwerp van groote kunstwaarde vernield, en dat er eene menigte juweelen, enz., ter waarde van minstens vier millioen door de patriotten in zekerheid is gebragt.

De gevonden gelden der civiele lijst zijn neergelegd geworden aan het ministerie van financiën. Gisteren was, na het houden eener groote revue, eene ontzaggelijke menigte naar de julij-kolom gevloeid. Ten twee ure verschenen er de leden der provisoire regering; de heeren *Arago*, *Crémieux* en *Dupont* (de l'Eure) hielden eene korte rede, en er werd een nieuw opschrift op voormelde kolom geplaatst, de dagteekening namelijk van den 22., 23. en 24. Februarij. — De opschriften van eenige openbare inrigtingen zijn reeds veranderd: zoo heet de bibliotheek in de *rue Vivienne* *Bibliothèque nationale* in stede van *royale*; de groote opera heeft zijn naam van *Theâtre de la nation* herkregen; de plaats van de brug *de la Concorde* is herdoopt als *place du pont de la revolution*; de *place royale* zal *place de la république* heeten; de *place du palais royal*, *place du triomphe*, enz. Ernstiger dan deze herdoopingen is de maatregel, welke 24 legioenen mobile burgerwachten te Parijs zamenstelt; dit is geschied bij besluit van den 25.; elk legioen zal uit 8 compagniën bestaan en 1058 man sterk zijn; dezelve zijn zamengesteld uit vrijwilligers, van 16 tot 30 jaren oud, zullen gekleed worden als de gewone burgerwacht en gewapend gelijk de linie; men verbindt zich voor een jaar en een dag. Deze mobile legioenen schijnen bijzonder bestemd om in den omtrek van Parijs dienst te doen.

Eenige ongerustheid was ontstaan bij het gerucht dat de gezant van Sardinië aan de barrière zou zijn aangehouden; [illegible] ambassade aan de *barrière de Maine* zich te beklagen had over het volk, hetwelk zijn wagen tot eene *barricade* deed dienen en zijne papieren weg nam; deze zijn echter weder aan de ambassade ter hand gesteld, met gepaste betuiging van leedwezen over het gebeurde. Wat de vreemde gezanten betreft, zoo verzekeren thans de dagbladen dat zij vooreerst zullen blijven en te kennen gegeven hebben dat de eenparigheid en de orde waarmede de republiek ingevoerd is, hen hopen doet dat dezelve door de vreemde regeringen zal worden erkend. Zeer geruststellend is ook de taal die thans de organen der publieke opinie, en der nieuwe regering tevens, voeren omtrent de buitenlandsche politiek; zoo vraagt heden de *National*: « Zullen wij aanvallen? — dit zou eene groote fout wezen. Men zou de herinneringen van het verleden tegen ons doen gelden; onze heerschzucht doen opmerken en niet nalaten ons zwart te maken in de meening der volken." — De republiek neemt dus ook naar buiten een vredelievend aanzien. Blijft zij deze beginselen getrouw, wee dan hen die ze aantasten. De geestdrift voor de nieuwe schepping is hier algemeen en vurig, blijft ze nu ook gematigd, dan zal zij onweerstaanbaar zijn.

Ten behoeve der gewonden, alsmede der weduwen en kinderen der behoeftige gesneuvelden worden zeer aanzienlijke sommen bestemd en hebben er op allerlei wijze bijdragen plaats; de voornaamste bankiershuizen onderteekenen voor tien, twaalf, vijftien duizend franken; het huis *Rothschild* heeft reeds 50,000 frank gegeven; onderscheidene dagbladen dragen mede voor tien, twaalf duizend frank bij; — en heden rijden de meeste fiacres *ten voordeele der gewonden.* — Tegen het vernielen der spoorwegen worden ernstige maatregelen genomen, terwijl er streng opgetreden wordt tegen alle verdere poging van vernieling, van welken eigendom ook. In één woord: de stand van zaken is hier op het oogenblik zoo voldoende als men wenschen kan. (*Arnh. C.*)

— In den nacht van Woensdag op Donderdag, toen men door geheel de stad aan al de deuren aanklopte om wapenen te verkrijgen, vervoegde zich een troep uit de volksklasse aan het hôtel van den hertog van *Elchingen*, een der ordonnans-officieren van de prinsen en zoon van den maarschalk *Ney*. De hertogin was alleen, maar liet openen. Men eischte kruid, hetwelk zij niet had. Er bevond zich echter een trophée van wapenen in het kabinet van haren echtgenoot; zij bragt de indringers daarheen en zeide hun dat zij zich van deze wapenen konden meester maken. Toen ontstond er een strijd van wellevendheid tusschen deze gracieuse en schoone vrouw en de opstandelingen. Zij verzocht namelijk verlof om een sabel te mogen afzonderen; het was het heiligdom der familie, eene gift van den eersten consul aan *Michiel Ney*, later maarschalk van Frankrijk. De opstandelingen, verteederd door het hooren van den naam van het heldhaftige slagtoffer van 1815, wilden het wapen niet aanraken, dat het zijne geweest was; zij trokken met ongedekte hoofden voorbij het afbeeldsel van den maarschalk en verlieten het hôtel na eene eerewacht voor hetzelve geplaatst te hebben.

— De verwoesting en brand van het kasteel van Neuilly zijn ongelukkiglijk bevestigd. Een bloedig vooral heeft daarbij plaats gehad. De bandieten, na de deuren te hebben overweldigd, ijlden de eenen naar de vertrekken, de anderen naar de kelders. Deze laatsten vonden er 900,000 fleschen wijn en een vat rum, uit hetwelk zij zoo overdadig dronken, dat zij welhaast dronken waren. Daar waren er over de honderd in de kelders, die met de fleschen als dollen tegen elkander begonnen te vechten; maar welhaast vielen zij allen zwijmeldronken in slaap. Ondertusschen hebben degenen die in de vertrekken waren, het kasteel in brand gestoken, en het vuur werd in korten tijd zoo hevig, dat men het niet kon vermeesteren. De vlammen verslonden al de gebouwen, en de ellendigen in de kelders werden allen verstikt of verbrand. Gisteren had men er reeds honderd lijken uitgehaald.

— Op den 27. heeft op de plaats der bastille de inwijding plaats gehad der revolutie.

Er was aangekondigd dat de nationale garde zou defileren voor de leden van 't voorloopig bestuur en circa 30,000 manschappen waren daartoe opgekomen.

Om één uur viel er een hevige regen, maar de menigte bleef en wies zelfs bij het oogenblik aan.

Weldra verscheen het bestuur, voorafgegaan door den generaal *Courtais*, kommandant der garde, aan het hoofd van een batallion en gevolgd door den luitenant-generaal *Bedeau*, eenige staf-officieren, nationale garden en de kweekelingen der polytechnische school en van Saint-Cyr, te paard.

Eene roffel der tamboers maakte die komst bekend; de muzijk gaf de Marseillaise, die weldra ook door 't geheele volk en de nationale garde werd gezongen.

De heer *Dupont (de l'Eure)* kwam per rijtuig; de heer *Arago*, *Marie*, *Ledru-Rollin*, *Crémieux*, *Lamartine*, *Armand Marrast*, *Louis Blanc*, *Flacon* en *Albert* volgden met *Garnier-Pagès*, *Carnot*, *Bethmont* en *Subervée* te voet.

Het volk ontving hen met een: *leve de republiek!* *Arago* zette den hoed af, en — zegt het berigt — als door een tooverslag verscheen de zon en de beroemde burger sprak, terwijl een krans van licht zijn hoofd omgaf.

't Was echter onmogelijk hem te verstaan. De toejuichingen beletten zulks.

Daarna vatte *Crémieux* het woord en zijne rede maakte veel indruk.

Eindelijk defileerden de nationale gardes, 't geen twee uur aanhield.

[illegible] leve de republiek!

Op den 28. was Parijs stil. Omnibussen en rijtuigen rijden door de straten,

De schouwburgen zijn geopend en geven voorstellingen ten voordeele der gekwetsten van Februarij.

Het Théatre Français gaf: *de aristocraten.*

Men ging er in, zonder kaartje aan 't bureau te nemen; elk was vrij in zijne gift.

— Een geval, dat op den dag van den 24. gebeurd is, bewijst, dat het patriotismus de moeijelijkheden even goed oplost als overwint. De gebroeders *Delpech*, apothekers, des morgens ten 8 ure ziende dat hunne medeburgers aan amunitie gebrek hadden, hebben hun nog voor 12 ure meer dan 500 patronen geleverd, welke zij in dit kort tijdsbestek vervaardigd hebben. In de ovens van bakkers hebben zij zoo spoedig kruid kunnen maken. Wij voegen er bij, dat ook hun winkel in eene ambulance is veranderd.

— Onder de gevangenen, die zich in de Abbaye bevonden en door het volk op den roemrijken dag van den 24. in vrijheid gesteld zijn, bevonden zich ook 3 soldaten die ter dood veroordeeld waren. Een van hun moest zelfs reeds des anderen daags gefusilleerd worden. Men oordeele dus over de vreugde dezer ongelukkigen wegens deze plotselinge verandering. Hunne ontroering was zoo sterk, dat de bewuste soldaat bijna flaauw viel in de armen zijner bevrijders.

— *Alphonse de Lamartine*, die als de ziel der nu voltooide omwenteling, althans van het nu gevestigd voorloopig bestuur, schijnt te mogen worden aangemerkt, werd den 10. October 1791 te Maçon geboren. Zijn vader, de ridder *de Lamartine*, was kavalerie-kapitein, zijne moeder de dochter des kanseliers van den hertog *van Orleans*, vader des nu gevallen konings. Bij de verdediging der Tuileriën, op den beruchten 10. Augustus, werd zijn vader gekwetst en gekerkerd. Na het schrikbewind gingen zijne ouders te Milly stil leven, en de zoon groeide daar, inzonderheid onder de leiding der moeder, op. Na in eene geestelijke school te Belley verder opgevoed te zijn, vestigde hij zich in 1809 te Lyon, deed eene korte reis naar Italië, en ging toen te Parijs de vermaken der jeugd en de genoegens der vriendschap genieten. Verzwakt van ligchaam, keerde hij in 1813 naar Italië terug, en nam, bij zijne wederkomst, na de herstelling der Bourbons, onder de lijfwacht dienst. Echter keerde hij, na den tweeden val van *Napoleon*, in 1815, niet andermaal in de krijgsdienst, maar schijnt door eene ongelukkige liefde geleden te hebben. Hij gaf zich bijna geheel aan dichterlijke bespiegelingen over, de eerste vruchten waarvan ten jare 1820 het licht zagen en die hem algemeenen, en wèl verdienden roem verwierven. Door zijne familie aangemoedigd, nam hij dien roem te baat om de diplomatieke loopbaan in te treden, en werd geattacheerd bij het gezantschap te Florence. De roem, eene rijke erfenis, een gewenscht huwelijk met eene jonge Engelsche dame, alles liep hem mede, en stelde hem tevens in staat om aan zijne zucht tot weldoen bot te vieren. Tijdens de julijomwenteling was hij secretaris van ambassade te Florence, en reeds tot gevolmagtigd minister in Griekenland bestemd, maar dewijl zijne liberale gevoelens weinig overeenstemden met het door de restauratie gevolgd stelsel, had hij zijn ontslag als diplomaat ingediend, en keerde tot het afgezonderd leven terug. Kort na de uitgave van een staatkundig geschrift, waarin hij zijne denkbeelden van vooruitgang ontwikkelde, en de voorschriften der zedelijkheid en evangelische liefde op het besturen der menschen toepaste, vertrok hij naar het Oosten, waar hij twee jaren doorbragt, en door het verlies zijner eenige, hoogst beminnelijke dochter, ten diepste geschokt werd. Door de kiezers van Bergues, in het departement du Nord, naar Frankrijk teruggeroepen, trad hij in de Kamer der gedeputeerden op, en toonde daar, en sedert in andere betrekkingen, hoe zijne politieke uitzigten al verder en verder reikte, waarvan zijne deelneming aan reformische bankétten, nog korten tijd geleden, nieuwe bewijzen opleverde. In de laatst verloopen jaren heeft hij zich meer dan vroeger, ook als prozaschrijver roem verworven, inzonderheid door zijne uitvoerige *geschiedenis der Girondynen*, die door levendigen stijl en krachtige schildering der gebeurtenissen uitmunt, maar van eenzijdige voorstelling en overdrevenheid in de toepassing zijner politieke beginselen geenszins is vrij te pleiten.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 2. Maart. Den 29. Febr. is wederom eene langdurige kabinetsraad gehouden. Men spreekt van spoedig te nemen *maatregelen van voorzorg aan de grenzen.*

— Volgens heden gehouden kabinetsraad bij Zijne Majesteit, den prins van *Oranje* en prins *Frederik*, zegt men, dat de verlofgangers van 1843 en 1844 eerstdaags opgeroepen zullen worden. De verklaring van lord *John Russell* had hier veel gerustheid bij het publiek verwekt.

ROTTERDAM, den 28. Februarij. De zooveel gerucht makende zaak, welke *de Burger*, betreffende eenen zeer hooggeplaatsten persoon aan het licht heeft gebragt, schijnt tot een einde geleid te zijn; wij kunnen althans met zekerheid melden, dat Vrijdag morgen, omstreeks 4 ure, uit het huis van arrest te dezer stede ontslagen is, de persoon van *Petrus Janssen*, die daar meer dan negentien maanden in gijzeling had doorgebragt.

Bij die invrijheidstelling waren, naar wij uit eene zeer goede bron vernemen, tegenwoordig de generaal *Nahuys* en de heeren van *Beverevoorde* en van *Gorkum*.

Deze laatste omstandigheden gaf ons aanleiding tot de hierboven neêrgeschreven veronderstelling.

Met gespannen verwachting zien wij nadere opheldering te gemoet van *de Burger* en *Volksbode*, die zeker wel een verslag zullen geven van het gebeurde in dien nacht.

(*Maasbode.*)

— Gewoonlijk goed onderrigte personen verhaalden gisteren ter beurze, berigten te hebben ontvangen, dat *Lodewyk Philips* en den heer *Guizot* zich nog in Frankrijk bevonden en hun weg naar het zuiden hadden genomen.

(*N. R. C.*)

ARNHEM, den 29. Februarij. Heden morgen is alhier uit Emmerik het berigt ontvangen, dat de ingezetenen zijn gepreveniëerd geworden, dat binnen den loop van acht dagen aldaar inkwartiering zoude plaats hebben.

Het pruissische gouvernement zoude aldaar en in de omstreken eene geheele divisie tot observatiekorps plaatsen en de grensvestingen sterker bemannen. (*Amst. Ct.*)

— Men verneemt, dat uit Zuurdijk in het aanstaande voorjaar naar N.-Amerika zullen vertrekken vijf huisgezinnen, bestaande uit 10 mannen en vrouwen en 13 kinderen, alsmede 2 ongehuwde boerenknechten, die waarschijnlijk nog vóór den overtogt in het huwelijk zullen treden. Men zal bezwaarlijk eene plaats in de provincie Groningen kunnen aanwijzen, waar de zucht tot landverhuizing zoo algemeen is, als het kleine Zuurdijk, de voormalige woonplaats van den landbouwer *Klaas Beukema*, die voor eenige jaren het voorbeeld van landverhuizing gaf.

— Onder de openbare werken, die de regering zou willen doen daarstellen, noemt men ook een kanaal van Breskens naar Sluis in Vlaanderen en ook een dok voor groote handelsschepen te Brouwershaven.

— Wij zijn verzocht, om het navolgende uittreksel mede te deelen uit een' brief van een' in het vorig jaar vertrokken landverhuizer, geschreven uit Wain Townschip, dd. 5. December 1847.

« De zeereis naar New-York was langdradig geweest en had 42 dagen geduurd onder hevige stormen en veel averij. Met de zeeziekte was het wél gegaan, doch de reis zelve was, behalve de stormen, treurig en onaangenaam; de handelwijze van den kapitein en het scheepsvolk was alles behalve vriendelijk; daarbij bestond de lading uit 140 Duitsche landverhuizers en slechts 19 uit het koningrijk Nederland. De vrouw van den schrijver was op de reede van Hellevoetsluis, kort vóór de afreis, bevallen van een zoontje, dat 2 weken daarna op zee stierf en aan de golven moest worden prijs gegeven. Al deze omstandigheden maakten de reis voor onzen landverhuizer en de zijnen hoogst treurig. Op hun schip waren gedurende dien togt 4 personen overleden, en nog 4 kinderen bij de aankomst te New-York. Echter, zegt de schrijver, behoeft de moeijelijkheid van de zeereis niemand af te schrikken; want die moeite wordt ruim beloond door het verblijf in de gezegende streken van Noord-Amerika. Die vrij en vergenoegd, en zonder eenige belasting of belemmering in zijn werk wenscht te leven, moet derwaarts gaan. Een goed arbeider behoeft slechts 2 à 3 dagen 's weeks te werken, om een goed leven te hebben. De kinderen kan men naar de scholen zenden, zonder dat er eenig schoolgeld voor betaald moet worden; het geheele onderwijs is vrij. Voor de vrouwen is het dáár, volgens den schrijver, een paradijs; men kan zich in Nederland geen denkbeeld maken van zulk een vrij en onafhankelijk leven, als men daar leidt. Ieder, die eenig ambacht of wat geleerd heeft, kan dadelijk aan den gang komen en geld verdienen. Het dagloon was nu in den winter 36 stuivers Hollandsch, of 6 schellingen. Een boerenkecht, die in Neêrland slechts één jaar bij het timmeren geweest was, werd gevraagd, of hij timmerwerk verlangde en werd dadelijk aangenomen voor 10 schellingen of ƒ 3—12½ Hollandsch per dag. Wat het vak van grutter of meelker betreft, daarin is ook zeer veel te doen. Het is alleen de bloem, die gebruikt wordt, het afval is voor de varkens. De 100 pond tarwemeel of bloem kost hier 2 dollars en 2 schellingen, of ƒ 5—62½, en het boekweiten meel ƒ 3—75. De ponden zijn verdeeld in 16 oncen en komen overeen met het Oostvriesche gewigt. De el is gelijk aan eene Nederl. el. De ellewaren en kleedingstukken zijn daar even duur als in Holland; het laken is duurder en de wollen, als kousen, rokken en het Engelsch aardewerk, veel duurder. De geneeskundige hulp is ook zeer duur; de visite van een doctor kost 1 dollar of ƒ 2—50; ook de medicijnen zijn zeer duur, enz. (*Gr. C.*)

MENGELINGEN.

Iets over de kermis te Rotterdam.

De kermissen hebben van zelve opgehouden te zijn wat zij vroeger waren; van lieverlede zouden de kramen verdwenen zijn, de tenten zouden alleen zijn overgebleven, en met een kleine verandering zoude het niet moeijelijk geweest zijn van de kermissen jaarlijksche volksfeesten te maken, zoo als er behooren plaats te grijpen, zoo als die aan de mindere volksklasse gegeven moeten worden – en zoo als het overal is. Maar om dezelve te verjagen, te doen ophouden op zulk eene onbeschofte wijze als mijnheer de burgemeester van Rotterdam gedaan heeft – dat is niet voorzigtig – niet zoo als het behoort.

Het volk heeft regt om te vragen of men niet tevreden is met hetzelve het bestaan zoo moeijelijk mogelijk te maken, maar hen nog de gelegenheid ontnemen moet om hun ellendig bestaan ten minste een weinig te veraangenamen.

Maar wat toch kan de drijfvêer zijn van dezen despotieken en onredelijken maatregel? Wij kunnen dezelve onmogelijk gissen.

Te vergeefs zullen ons de voorstanders van de matigheids-genootschappen willen doen gelooven, dat dezelve met heilzame oogmerken genomen is. Wij spreken zulks ten sterkste tegen, en zie hier op welken grond. Indien men zulke heilzame oogmerken had, of slechts eene beweegreden, die ten halve was goed te keuren, kon men zich verzekerd houden, dat men dezelve zouden hebben bekend gemaakt.

Men heeft dus alleen het volk uit vermaak willen kwellen, of wel, men heeft het van lieverlede de gelegenheid willen benemen om in grooten getale bijeen te komen, of eindelijk, de kermis verveelde mijnheer de burgemeester en zijne vrienden. Deze gissingen willen wij nader ontvouwen.

Indien men het volk alleen uit vermaak heeft willen kwellen, – en men is hiertoe wel in staat, – is het een ongehoorde schande.

Indien men voorgeeft daardoor het volk de gelegenheid te benemen zich te verzamelen, is zulks eene dwaasheid; want indien het de ernstige begeerte van het volk is zich te verzamelen of bijeen te komen, zoo kan het zulks zeer goed buiten de toestemming des burgemeesters doen. Zulks heeft men reeds dikwijls zien gebeuren; misschien zal men dat wel eens weder zien plaats grijpen.

En indien misschien de kermis aan den burgemeester en zijne vrienden verveelde, kunnen zij duizendmaal meer aan de burgers hunner goede stad vervelen.

Voor het overige weten wij reeds sedert lang dat de rijken en de adel, die meenen dit volk en dit land te regeren, niet kunnen dulden dat de burger en mindere volksklasse zich vermaakt.

Elk uur toch, hetwelk de burger of de man uit de mindere volksklasse aan uitspanning wijdt, is in de oogen van hunne meesters een uur verloren van den arbeid, van dien arbeid, welke [illegible] moet om hen te verrijken. Elke stuiver, die de man uit de mindere volksklasse voor zich zelven of de zijnen verteert, na een jaar van onafgebroken arbeid en gebondenheid, is een stuiver verloren voor de schatkist en voor de renten van den staat.

Maar waarom ook zoude het volk zich vermaken? Het paard, de hond, de ezel en andere werkdieren vermaken die zich?

Aldus wil de burgemeester van Rotterdam geene kermis. Maar waarom verbiedt hij dan ook niet *de Koninklyke Nederlandsche Yacht-Club*, het *Cassino* en andere openbare vermakelijkheden der rijken?

Zwijg! hoor ik, dunkt mij, een der organen van het behoud mij toeroepen; gij weet niet wat gij zegt. De uitspanningen der rijken vullen de beurzen der burgers en der handwerkslieden, dezelve brengen geld in omloop en verschaffen handenarbeid.

Dat kan zijn; maar men heeft berekend, dat de kermis te Rotterdam ten minste zestig duizend gulden onder genoemde klasse in omloop bragt, grootendeels door de bezoekers, die van de omliggende plaatsen kwamen.

Die burgemeester van Rotterdam schijnt ons toe een alles behalve vriendelijk heer te zijn.

Hij wil niet, dat de stad een volkstheater bezit, in den smaak van de *Salons des Variétés* te Amsterdam.

Hij wil niet, dat de koffijhuizen, tapperijen en kroegen later dan tot 11 ure des nachts geopend zullen blijven.

Hij wil niet, dat de vrouwen de mannen op straat aanzien.

Hij wil geene kermis. Maar wat wil hij dan toch die mijnheer de burgemeester? Zoude hij dan willen, dat het volk, uit gebrek aan ontspanning, in zijne wanhoop hem omhoog wierp en weder in een deken ving, zoo als de muilezeldrijvers SANCHE PANCHE deden, hoewel deze inderdaad minder zulk eene kastijding verdiende dan de Rotterdamsche pacha.

Behalve dat alles is, zegt men, Rotterdam de tweede stad van ons koningrijk en de eerste handelplaats.

Verbeeldt u dus, eene eerste handelplaats, eene tweede stad van het koningrijk, waar gij des avonds ten elf ure aankomt, en alsdan niemand op straat ziet, geen koffijhuis geopend vindt, waar gij geen enkel teeken van een bal of andere publieke vermakelijkheid ontdekt, waar, in één woord, alles dood is. . . .

Arme stad Rotterdam, hoe handelt men met u!

In de kennisgeving echter, die op zulk eene onbeschofte wijze de kermis verbiedt, zonder zelfs te zeggen waarom, is bij wijze van troost gevoegd, dat er van tijd tot tijd volksfeesten zullen plaats grijpen.

Wilt gij weten wat de burgemeester hierdoor verstaat.

Hij wil daarmede zeggen, dat het volk zich van tijd tot tijd zal kunnen vermaken met gratis eenige ongelukkigen aan de schandpaal te zien staan en ten bloede toe te zien geeselen, en eindelijk een gloeijend brandijzer op hun vaneen gereten en lillend vleesch te zien drukken.

Ziedaar de eenige vermakelijkheden, welke de vaderlijke regering van Rotterdam voortaan aan de inwoners dier stad zal toestaan. (*Asmodée.*)

Ons Vaderland bij den opgestoken storm.

Zoo is dan aan het stelsel van behoud in Europa eene beslissende nederlaag toegebragt; sedert tien jaren was men gewoon op den dood van LODEWIJK PHILIPS te wijzen, als op het gevreesde tijdstip, waarop het behoud en de vooruitgang in worsteling zouden treden. Dat tijdstip is thans aangebroken, ook zonder zijn sterven, en de worsteling zal er zeker niet minder gevaarlijk om zijn.

Wenden wij bij die verwachte worsteling het oog op ons dierbaar vaderland; — ach, dan bevangt ons weemoed en huivering, en angst verpligt ons het hart. Zijn wij voorbereid op mogelijke, op *zekere* schokken? Niets is geregeld, niets staat op vaste grondslagen; al onze instellingen waggelen, om bij den eersten rukwind omver geworpen te worden.

« Ons constitutioneel te versterken, hangt van ons af," sprak de hoogleeraar THORBECKE reeds voor jaren; « laat ons werken terwijl het nog dag is," raadde dezelfde wijze mond; maar het onzalige behoud heeft gewacht, en tegengebonden en zich geweerd, — tot de storm is losgebroken, en het *te laat* is. Hoevele duizende stemmen hebben niet gewaarschuwd, en niet gewezen op de donkere wolken, die het onweder aanvoerden? — Vergeefs! Ook hier, gelijk in *Frankrijk*, steunde het behoud op eene meerderheid in de Kamer, maar die de openbare meening tot vijand heeft; op eene meerderheid, grootendeels bestaande uit verknochte en ver. . . . . ambtenaren, voor wien, gelijk in *Frankrijk*, het lidmaatschap der Kamer, slechts strekt tot eenen trap om tot eer en rijkdom te geraken; ook hier heeft men sedert jaar en dag aangedrongen op *hervorming* in het kiesstelsel, en op het leggen van stevige grondslagen voor onze waggelende instellingen; — waarschuwing en raad is door het behoud in den wind geslagen; zoolang het dag was heeft men allen arbeid geschuwd, — en thans nu de storm is losgebroken, treft hij ons onvoorbereid.

Mannen des behouds! Op uw hoofd rust de verantwoordelijkheid, zoo rampen ons treffen!

Op uw hoofd, onzalige en laauwe meerderheid! wier geheele wezen wordt uitgedrukt door het woord: *onmagt*.

Op dat rampzalig gebroed, spruiten van een even gedrochtelijk als immoreel kiesstelsel, rust de verantwoordelijkheid, dat wij onvoorbereid en zwak, ja geheel radeloos ons bevinden, nu de storm is losgebroken.

Een schoone tijd om de *verduidelijking* en mogelijke wijziging in onze constitutie te ontvangen, die ons ministerie van Rappard zal gelieven aan te bieden!

In tijden van spanning rake men niet aan de constitutie; tenzij men eene radicale hervorming beoogt. Men heeft *den dag* laten voorbijgaan, en thans, — vreezen wij — is het te laat!

Te laat! — mannen des behouds! hoe dikwerf is u dat woord toegeroepen?

Thans, nu de storm loeit, Laat geene halve maatregel meer. *Alles of niets!*

Houdt uwe voorstellen te huis, of geeft *regtstreeksche* verkiezingen! Al het andere schijnt ons slechts teleurstelling en spot! (*T. N.*)

ADVERTENTIEN.

§ § § VERKOOPING binnen Vlissingen, op Vrijdag den 10. Maart 1848, des morgens om 10 uren, bij het Arsenaal van de Artillerie, tegenover den Nieuwendijk en op de Zeilmarkt, ten overstaan van den Notaris *A. VAN DER SWALME*, van een partij **EIKEN DEELEN, 30 DEKBALKEN** lang 9 N. Ellen, breed 36 Duim en dik 27 Duim; mitsgaders een partij **BRAND-** en ander **WERKHOUT.**

Daags vóór de Verkooping te zien.

BOEKHANDEL VAN J. C. EN W. ALTORFFER.

Bij de Stadsdrukkers *J. C.* en *W. ALTORFFER*, te *Middelburg*, komt heden van de pers en is mede alhier verkrijgbaar gesteld:

MIDDELBURGSCHE

NAAMWIJZER,

OF AARBOEKJE VOOR DE STAD MIDDELBURG.

1848;

Uitgegeven met vergunning van Hun Ed. Achtbare Heeren Burgemeester en Wethouders der Stad.

Dit compres gedrukt werkje, groot 240 bladzijden, behelst, behalve al hetgeen op de Stad Middelburg betrekking heeft, meest al de Administratieve Collegien en Ambtenaren in deze Provincie, waarvan hier eene beknopte Inhoudsopgave volgt:

I. Koninklijk huis. II. Stads-ambtenaren en Hooge Collegien des Rijks. III. Kolonien. IV. Gewestelijk Bestuur dezer provincie, met al zijne administratieve Commissien, Collegien en Ambtenaren. V. Regterlijke Collegien en Ambtenaren in Zeeland, met de Teregtzittingen van het Provinciaal Geregtshof, de Arrondissements-Regten en de Kantongeregten, benevens de onder ieder Kantongeregt ressorterende Gemeenten. VI. Statistieke Tafel van Zeeland, houdende opgaaf van het aantal Arrondissementen, Kantons en Gemeenten, met aanwijzing der standplaatsen of zetels van verschillende Ambtenaren en Autoriteiten, en van de kringen waarover zich hun gebied uitstrekt. VII. Militair Bestuur, Marine en Loodswezen. VIII. Consuls en Agenten van Buitenlandsche Mogendheden in- en voor de Provincie Zeeland. IX. Stedelijk Bestuur met al zijne Ambtenaren en Collegien, benevens het Tarief der Plaatselijke Belastingen te Middelburg. X. Wetenschappelijke en andere inrigtingen der Stad. XI. Middelen van Vervoer als: Posterijen, Stoomvaartuigen, Beurtschepen, Diligence-diensten, Postwagens enz. XII. De Stedelijke en Plaatselijke Besturen, de Dienstdoende en Rustende Schutterijen, de Veldwachters en de staat van Bevolking dezer Provincie. XIII. De statistiek der bevolking van Middelburg in 1847. — Hetzelve wordt besloten door een uitgebreid Alphabetisch Register.

De Prijs van dit geriefelijk, veel bevattend Jaarboekje, is:

Ingenaaid . . . . ƒ —85.

Gebonden in groen perkament, met Almanak enz. « 1,20.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

MAART. 1848.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
†Dingsdag	7,	's mr.	5½ ure.	Dingsdag	7,	's mr.	6 ure.
†Woensdag	8,	«	6 «	Woensdag	8,	«	6½ «
†Vrijdag	10,	«	5 «	Vrijdag	10,	«	8 «
†Zondag	12,	«	5 «	Zondag	12,	«	10 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Maart. Sedert den 2. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Jamais Pensée, H. H. Suis, Londen, stukgoederen; Henriette, A. de Haan, Bordeaux, wijn, enz., Anna, J. Swarzen, Caledonie, stukgoederen; Victoria, H. Washington, New-York, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ducator, A. Robinson, City of Scotbor, J. Malbert, beide stukgoed, Londen; Babara Catharina, H. H. Sbladde, schors, Liverpool; Liefdadigheid, J. G. Lukje, Catharina Hendrika, A. Kroon, beide aardappelen, Londen; Grietje Molleman, R. M. Hazewinkel, aardappelen, Glascow.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.